

L'Eteri

Si vostè sabés els records que em queden dels homes... me'n queden molts, encara que sempre m'he dit que només eren per passar una bona estona, per divertir-me una mica. Per breus que siguin els meus encontres amb ells, no he trobat mai la manera d'oblidarlos del tot.

Recordo l'Eteri. L'Eteri era un noi. Sí, encara noi, diria, que caminava per una pujada molt a prop meu. Aquella pujada que vam compartir una bona estona. Fins que vaig adonar-me que anàvem al mateix lloc, jo a netejar i ell a estar-s'hi. Ara no sabia dir quines coses em van atrapar d'ell per passar-li tot aquell temps. Però no va ser gaire temps, de fet, va ser un temps interromput i trobant-nos tan de tant en tant que mai no va acabar de convertir-se en una relació. Què deu ser una relació? On deu començar? Jo no tinc nòvies, em va dir, jo només tinc amigues. No li vaig preguntar llavors que si a les nòvies els deia amigues com en deia de les amigues ni si totes les seves amigues eren mig nòvies, que no volia dir altra cosa que anar-se'n al llit amb elles quan els vingués de gust. Quan et penses que les persones no et deixaran

records, aquestes coses te les calles. Deia que no sé què em va atrapar de l'Eteri, els ulls sense fons, potser, o l'expressió que se li aturava com si algú premés pausa en una pel·lícula. Trigava a reaccionar davant de preguntes que la gent sol contestar sense pensar-s'hi gaire. Això després, quan la història ja s'acabava, em molestava molt.

L'Eteri em va convidar a dinar a casa seva i tots dos sabíem que tot aniria com va acabar anant, però més a poc a poc del que jo m'hauria imaginat. Sí que va estar bé assure'ns al balcó a prendre l'escalforeta d'un sol de febrer i parlar de les nostres vides prenent un te on no va deixar que em posés sucre perquè estava aromatitzat amb anís i l'anís ja és prou dolç. Jo a cada glopada contenia el fàstic del líquid insípid i calent. Vam trobar coincidències entre la seva vida i la meva. Tots dos havíem estat nens mitjanament feliços amb famílies mitjanament convencionals, no havíem destacat ni poc ni molt entre els companys de classe i havíem decidit deixar els estudis només perquè no teníem clar cap a on tirar. Establir aquests punts en comú en les línies paral·leles dels nostres passats ens va fer enfilat d'eufòria, cosa que facilitaria força el que va venir després. Com si l'univers ens hagués condemnat a trobar-nos. Ben mirat, però, aquelles coincidències es podrien haver produït amb qualsevol altra persona. El que és evident a hores d'ara és que no vam parlar gaire de com aquelles línies havien començat a divergir a partir d'un moment de la conversa, aquell en el qual ell em va explicar que havia marxat al Canadà amb divuit anys i jo no vaig atrevir-me a objectar que amb prou feines havia sortit de la meva ciutat. O quan em va parlar del seu retorn als estudis passat l'any sabàtic per aprendre a guarir cossos espatllats. Uns estudis que es veu que valien una bona picossada i el van portar fins allà.

D'aquestes des-coincidències jo no en vaig fer cas, de la mateixa manera que no vaig complir la norma universal present a totes les pel·lícules i sèries de televisió que diu que mai, mai de la vida, has de follar amb un tio el primer dia que quedes amb ell. Pensava en tot això, en escenes de petons esponjosos i elles pujant soles, deixant-los a ells plantats darrere les portes que es tanquen, quan vaig sentir una pressió ben forta al maluc. Una cosa dura que pujava de darrere del genoll i ja arribava al cul. Això quan encara no m'havia fet cap petó, quan no ens havíem abraçat apassionadament, que era el que tocava primer, ni havíem caigut rodolant pel terra de la cuina. No ho vam fer mai, al terra de cap cuina. Jo diria que el que em va atrapar d'ell va ser aquella duresa que em va pujar per la cama i el moviment lent, insinuant però estranyament invasiu i excitant. No ho va tornar a fer mai més, allò. De vegades he pensat que no va ser més que una maniobra, un truc que tenia preparat i que sabia l'efecte que tindria en el meu cos. Perquè altres coses no, però l'Eteri sí que en sabia, de cossos. Els estudiava, els explorava, coneixia els noms de tots els músculs i les formes, les connexions. Per això en aquell primer acostament va agafar l'ampolla de vidre de refresc i em va prémer algun múscul que connectava amb algun altre que jo desconeixia. Vaig haver d'agafar-me a la taula per allargar la pressió sobre la meva carn.

Amb l'Eteri el sexe era perfecte, de fet. S'esmunyia, es dissimulava a ell mateix en el meu cos i de sobte reapareixia amb força. M'enganyava semblant suau i tendre i es transformava de cop en un dominador. Com ho saben ells que el que desitjo és un dominador? No els ho dic mai, però m'ho endevinen. Però l'Eteri, tot cal dir-ho, era un dominador elegant i subtil que amb gestos que una altra

no hauria valorat mai em feia entrar en el paper que més m'agrada. Com ara la força sobtada amb què em retirava els braços al voltant del seu cos i els premia contra el coixí, deixant-me desarmada o fent lliscar els dits per l'esquena fins a ser dins meu sense jo haver-me'n adonat i després ficar-se-m'hi tot ell sense dolor. Ara que hi penso, per ser del tot justos, el sexe sí que era perfecte. Un domador de cossos, era l'Eteri. No va començar mai sent brusc ni barroer, sabia de ritme, que és la cosa més difícil per a un amant, però en algun moment em va semblar que tot era comèdia. M'agafava el riure quan li veia el posat seriós en ser sobre meu, com se li enfosquien els ulls. Sí, aquells ulls blaus de vidre li canviaven amb l'orgasme seriós que acostumava a tenir, com si fos el desenllaç d'una tragèdia. Potser me'n vaig cansar, que el sexe li convertís el rostre en una cosa tan grotesca o que hi donés tanta importància o que parlés tan a poc a poc que m'exasperés. Són coses que quan t'empeny l'excitació no les pots veure, com si fossis dins d'una cursa i el més important, l'única fita, fos arribar a la meta. Aquesta mena de detalls que després em molestarien tant només els pots veure si estàs quieta, i llavors jo només feia esprints quan descobria en els ulls d'un home una espurna de desig.

En quin moment li vaig començar a agafar mania? Mania, mania, gairebé odi fins que va arribar el fàstic i ja no podia acostar-me a ell. El podia tolerar, però a una distància que em permetés no olorar-lo. En quin moment vaig aturar bruscament la cursa? Perquè si una cosa és certa és que ell no havia canviat, ell era el mateix que al principi, però jo ja no el podia veure igual. Sé enganyar-me molt bé quan necessito un cos, em dic només és això, plaer i prou, però no ho puc fer per gaire temps. Per sort o per desgràcia, no ho sabia dir, els meus auto-

enganys sempre són temporals. Així és com començo a pensar en les coses que em fan mania d'ell mentre m'hi entrego, mentre em llepa desesperat per provocar-me una reacció i jo només penso en la lentitud dels seus moviments quan no folla, en la cara de desesperació que fa quan el foc de la cuina no se li encén, en com s'atabala quan se li ha fet tard i ha de caminar pels carrers foscos que van de casa meva a casa seva. Sí que era un noi, però ja no tenia edat de tenir por de la foscor. O quan no volia menjar-se una amanida en una festa perquè les fulles d'enciam havien estat en contacte amb la tonyina i ell de carn no en menjaria mai. Penso en quan compta les ametlles i les reparteix per dies perquè li durin molt quan m'està llepant tot esperant que d'un moment a l'altre m'escorri. Faig esforços per blindar els narius i no sentir-ne l'olor, abans tan agradable. Jo no em puc escórrer perquè penso en ell fora del sexe i no sé si ho faig per mi o per venjança que ell sigui tan insuportable i a pesar de tot segueixi formant part de mi. Fins que li dic para, ja pots deixar-ho i ell diu no, no, no vull que et quedis a mitges i jo dic que no en tinc ganes, que ja m'està bé així i tot plegat és una manera d'escapar del seu plaer imposat. Ell no ho acabava d'entendre però no s'hi atabalava gaire perquè ja feia estona que no s'havia quedat a mitges.

Després li va agafar la dèria de buscar-me només per darrere, que a mi ja m'agradava com una activitat afegida, però a partir d'un dia sempre volia anar a parar al mateix lloc. Ens besàvem i ens abraçàvem però quan jo em despistava ja el tenia allà, com una obsessió. Això els passa a molts homes, quan fan una cosa amb tu que no han fet amb cap altra dona, després sempre volen allò. I si tens la gosadia d'explicar que el que t'agrada un dia no té per què agradar-te l'endemà, però potser sí el dia que

fa tres, et miren desconcertats com si fossis boja. Però la manera de buscar-me de l'Eteri tenia alguna cosa d'animal, em recordava els gossos quan s'ensumen només de veure's. M'havia dit que abans d'estar amb mi no s'hi havia atrevit mai, però a mi em semblava que era pel que tenia de prohibit o inusual o que tenia por que per davant jo me'l xuclés fins a fer-lo desaparèixer. ¿O era l'època en què jo tenia por de xuclar els homes amb qui follava? Com que no m'agrada parlar d'aquestes coses feia el que podia per fer-lo canviar d'idea sense paraules, dirigint-lo, evitant girar-me d'esquena a ell, però m'acabava avorrint perquè ell semblava contrariat, es tornava opac i poc creatiu i tot el sexe era una gran decepció. Em semblava que era una mena de xantatge que quan jo li deia així no s'estirés del tot impassible deixant que jo m'encarregués de tota la feina. Com si em digués: si no fem això fes tu el que vulguis.

També li vaig agafar mania perquè parlava de cossos d'altres dones. No l'hi vaig dir mai, és clar, perquè des del principi que havia quedat clar que no érem nòvios ni res, que ell només té amigues, però no calia explicar l'excitació que li provocaven els cossos despullats de dones que el venien a veure per la seva feina, que ell les havia de curar i les tenia allà sobre la llitera i no hi podia fer res. Sort que era un bon professional, em deia, però continuava parlant de les pacients que el posaven calent quan les tenia a l'abast. També em penso que ho feia expressament. Sempre havia dit que no volia una relació de les convencionals, que tot ha de ser més lliure, més fluid.

Érem això: amics que es trobaven per follar, com moltes altres parelles de la nostra edat. Només que jo no era amiga seva abans de fer-ho el primer cop amb ell ni vaig continuar sent-ho després que s'acabés tot i la fre-

qüència dels encontres sexuals era més elevada que la dels encontres d'amistat. No cal etiquetar les coses, deia, qui ho diu que hem de ser el que són la resta de parelles i matar-ho tot posant-hi noms? No cal. A mi ja m'estava bé, no m'interessava una relació de les de tota la vida, de les que comencen, van fent totes les etapes i s'acaben. Amb passió al principi, una cosa semblant a l'amor després, odi més tard fins a arribar a la indiferència. Aquest camí no el volia conèixer.

Però la relació va començar a no ser del tot així d'oberta o vaig ser jo que vaig adonar-me que només era oberta per a ell. L'avisava quan tenia necessitat d'ell i ell m'avisava quan volia estar amb mi i normalment coincidia. Fins que un dia em va enviar un missatge que deia «vinc?» i vaig contestar que no. No perquè no en tingués ganes sinó perquè era en un bar prenent una cervesa amb Ell, que ja m'acariciava un dit i parlava sense parar. Ell era tot el contrari que l'Eteri. Nervios, accelerat sempre, baixet i rodanxó, amb molta carn, no com l'Eteri, que era prim i llarg. Sí, si l'hagués de definir, diria que Ell era tot carn, i m'imaginava que en la carn m'hi podria perdre. També estava fet d'excessos, no hauria comptat mai ametlles, les hauria devorat directament i amb un so tirant a animal. Un senglar. Pensava en senglars corrent pels boscos mentre Ell m'explicava com n'era d'important la seva feina i es passava dos dits per la comissura dels llavis més sovint del que hauria estat normal i després s'eixugava la part de sota el nas. Es passava la mà pels cabells, movia sense parar la cama recolzada al tamboret de la barra d'aquell lloc fosc on no vaig rebre el missatge de l'Eteri fins que en vaig ser fora.

Al carrer, trepitjant les llambordes il·luminades pels fanals del barri antic, vaig sentir la crida del desig d'Ell

mentre llegia al mòbil el «vinc?» de feia tres hores i vaig contestar que no podia. «No puc» a la una de la matinada no és el mateix que no puc a les vuit del vespre.

La cosa va anar decaient per si sola. O era que jo ja m'interessava per Ell o era que m'havia interessat per Ell per culpa del desencant provocat per l'Eteri, que sempre volia fer-ho per darrere i parlava de cossos d'altres dones perquè no érem nòvios, no ho sé, però la mania que li tenia ja m'impedia fins i tot acostar-me al seu cos. Sobre-tot quan va preguntar que què feia a la una de la matinada desperta i jo li vaig dir que una cervesa amb un amic. Però un amic-amic o un amic especial o un amic i prou? Un amic, coi, quantes coses vol dir la paraula? Va ser llavors que va deixar anar una frase que el despullava de totes les màscares: però que no saps el que busca un home quan convida una noia a fer una cervesa? Quina llàstima, tot plegat, perquè el principi havia sigut elegant i gairebé poètic, però el final va ser d'un patetisme objectiu. Qual-sevol que ho hagués presenciats hauria coincidit amb mi. Vaig acabar fent-lo fora a empentes i tancant la porta al seu darrere un dia que va venir quan ja se suposava que només érem amics-amics i que no ens embolicaríem més perquè jo no ho volia i al cap de poca estona ja intentava magrejar-me al sofà del menjador i quan jo deia no deia per què si tu també te'n mors de ganes. Gens ni mica, vaig dir abans que comencés a cridar i tota la serenitat dels seus gestos es va convertir en un posat grotesc de suposada violència que el feia ridícul. Au, fot el camp i no em tornis a parlar mai més. Vaig haver de fer servir tot el pes del meu cos per forçar-lo a treure el peu que tenia posat entre el marc i la porta, impregnant-ho tot d'un regust de pel·lícula d'acció dolenta.

És clar que va intentar-ho moltes vegades, però jo ja

el veia despullat i no podia fer res per tornar-lo a vestir d'aquella aura de profeta ni d'amant mític. Vaig ser bona amb ell, perquè tot i trobar-nos després i parlar com a amics no li vaig explicar mai que em vaig acabar embolicant amb el ghanès que em va presentar i amb qui vaig ballar a la festa de l'amanida amb tonyina on ell ens mirava incòmode. Tot això l'hi explicaria a vostè per saber què en pensa, però encara no el conec prou, encara no sé del tot qui és i vostè em prendria per boja de donar aquesta mena de detalls a un desconegut.

El Ghanès

Si li expliqués que de tota la vida m'havien agradat els diferents potser s'escandalitzaria. O no, perquè vostè, tot i que no es mou mai d'aquestes quatre parets, sembla un home de món. Fascinat, seria la paraula. M'atreien com un imant els homes que tenien alguna particularitat que els feia diferents dels altres, dels que a mi m'eren familiars, els de sempre. Els cabells més clars del que s'estila per aquí, la pell més fosca, els braços allargats o els ulls vidriosos, els accents de fora de la meua ciutat. Fins que van començar a arribar homes de terres molt llunyanes i jo vaig haver-me d'esforçar a contenir les ganes d'anar-los a tastar tots. Ben mirat ara no sé perquè me n'estava, d'anar-los a buscar. Caminava pels carrers on vivien. Ells s'estaven a la vorera tots junts mirant passar les noies i ens cridaven coses a cada pas; no hauria estat gaire difícil de fer-li algun gest a un i provar-lo només perquè venia d'un país on jo no havia estat mai. Potser era por, la mateixa por que me'ls feia irresistibles, però de la por de vegades també se'n pot dir misteri. Sí, vostè riuria de sentir-me dir això, però la por i el misteri són dues cares de la mateixa moneda. Per això un dia em

vaig espolsar totes les pors de sobre, com un gat que s'estarrufa, i vaig capgirar la moneda. Va ser així que vaig deixar de conformar-me amb el fet que em miressin quan passava a prop d'ells, fregar-ne el dors de la mà quan em donaven un carro al supermercat, sentir-ne l'alè al clatell quan se m'asseien al darrere al cinema. Ja no sé si era jo que els buscava o ells a mi, els diferents de debò, però hi coincidida a cada pas.

Potser després de l'Eteri em va ser més fàcil alliberar-me de la barrera que m'impedia acostar-me a ells, com si després d'ell els homes de la meva ciutat haguessin deixat de tenir una pàtina que els podia fer desitjables. És clar que hi ha hagut excepcions, ja ho sap. També pot ser que l'Eteri no hi tingués res a veure i només era jo que ja m'havia cansat d'esperar a fer meu tot aquell món que ara se m'havia posat al barri. Sona una mica a gola, oi?, dit així? Però em sentia ben bé d'aquesta manera: palplantada davant d'un bufet lliure variat i els ulls que m'anaven d'un plat a l'altre amb ganes de tastar-los tots i tement que no tingués prou lloc per encabir un pessic de cadascun d'ells.

A efectes pràctics, l'Eteri sí que va tenir molt a veure amb el Ghanès que vaig conèixer. No en recordo el nom, però era més alt i més prim que ell, amb els músculs tan definits sota la pell que els hi podia resseguir. Ballaven sota la pell magra. Els dits no se li acabaven mai, tot ell no semblava acabar-se mai. Com una corda tensa infinita. Estic segura que si el veiés estaria d'acord amb mi en aquesta descripció.

El que sí que recordo molt bé del Ghanès és el que me'n va atrapar: una pell d'un fosc que no havia vist mai, que escalfava com si hagués retingut durant anys tots els rajos del sol. Jo me'l vaig imaginar així, de seguida, sota

un sol de sabana durant tota la seva vida que ara em portava fins al meu fred. Per ridícul i tòpic que això li pugui semblar, li prometo que era exactament així. Una pell que lluia cap a dins i no cap enfora i em venia a buscar per endur-se'm on era ell. I d'un negre estrany. No, no tots els negres són iguals, hi ha tons molt diferents d'aquest color. Per què hi ha tantes paraules per parlar d'altres colors i d'aquest només una? Perquè tot ell era negre, evidentment, però el negre dels seus ulls era diferent del de les seves parpelles o de l'opac dels seus rínxols o del brillant dels pèls del seu sexe. Ningú sap desxifrar els tons del negre ni descriure les pells que no són suaus ni primes, ja l'hi dic jo. No és que tinguéssis la pell dura, és que la tenia més gruixuda, com d'un altre material. Sembla una bestiesa, oi? Sembla una frase que diria algú molt racista i no pas una enamorada dels diferents de tot tipus, però jo li puc assegurar per experiència que les pells tenen diferents gruixos i textures. Encara que, pensant-ho bé, li podria admetre la possibilitat que només fossin les ganes que tenia jo de sentir-les diferents, de definir-les diferents. Ara em fa dubtar.

Vam ballar en aquella festa on vaig anar amb l'Eteri amb l'entrecuix molt a prop l'un del de l'altre. Ells ballaven així, movent-se de manera que era com el sexe i jo no vaig trigar a apuntar-m'hi amb la música americana, que poc tenia a veure amb Ghana. No sé si en part ho vaig fer per molestar l'Eteri o si de debò vaig deixar-me emportar per tots aquells cossos negres que m'envoltaven amb molts moviments de sota el ventre i somriures blancs als quals els feia gràcia que jo intentés ballar com ells. No en sabia, és clar, però al cap de poca estona de sentir-me cobejada per tants homes que se'm passaven l'un a l'altre i l'Eteri allà palplantat amb la copa a la mà mirant-s'ho,

vaig oblidar-me de tot fins a quedar tota suada. El pis on es feia la festa era petit i érem molta gent, ells enormes.

Entre tots ells el Ghanès, el que va acabar sent el meu Ghanès, també era diferent. Més prim, més tens, els dits més llargs. Costava d'entendre per la música i perquè no coneixia l'idioma, però va saber demanar-me el nom i dir-me el seu. Al cap de poc va preguntar-me si l'Eteri era el meu nòvio just quan ballàvem al seu costat, desconcertat. No, vaig cridar, només som amics, oi? I el vaig mirar somrient i agafant-me al Ghanès per les espatlles mentre deixava anar el cap enrere i tota l'esquena se'm doblegava. El Ghanès va fer cara de sorprès perquè es pensava que havia vingut amb ell. No, no, li vaig dir, i va intentar dir que podríem quedar alguna hora ell i jo sols. Vaig dir que sí però l'Eteri em va agafar per un braç i es va posar a ballar imitant els moviments pelvians d'ells de forma ridícula. Pobre Eteri, ara que hi penso sí que ho devia passar malament aquell vespre. Però vam marxar al cap de poc i jo, entretinguda a trobar el meu entre una muntanya d'abric, no vaig pensar a acomiadar-me del Ghanès.

Fins al dia que me'l vaig trobar per un carrer o una plaça i em va cridar. I ens vam estar allà al mig drets parlant sense entendre'ns del tot, però de fet les paraules només eren una melodia de fons, el que més ens interessava era resseguir el moviment dels llavis l'un de l'altre, com s'obrien i es tancaven entre les paraules, com feien pauses que les frases no necessitaven. Aquells eren els gestos que confirmaven el desig. Jo, que ja havia après a parlar amb els llavis quan es feia silenci, deixava la boca lleugerament entreoberta, feia feixuc l'aire que en sortia, hi concentrava tant la sang, feia anar els narius de la manera que només es fan anar quan s'està a punt per al sexe. De vegades em

mossegava la galta, una mania que havia agafat i que trigaria anys a deixar. Era un gest consigna que, si l'amant era prou astut, aprenia a desxifrar a la primera.

Vaig dir-li que anava cap a casa i em va voler acompanyar. Vam enfilem una pujada que era la del meu barri, fins a ser davant de la porta. I tot era tan evident com a les pel·lícules, era evident que havia d'entrar i no va caldre ni convidar-lo, només obrir. Però el Ghanès era previngut i no es decidia a res mentre jo ensumava l'olor de les seves aixelles des de l'altra banda del sofà. Les olors de suat de les aixelles són diferents a cada país, això no ho diu ningú però és veritat. Que no? Cregui'm, jo sé de què parlo. No és que alguns facin pudor o altres no o que uns facin servir desodorant i altres no, no té res a veure amb la higiene. Si tingués tot d'homes acabats de dutxar l'un al costat de l'altre en podria endevinar la procedència per l'olor de l'aixel·la o fins i tot la que tenen amagada a l'interior del colze, ho faria amb els ulls embenats. I la del Ghanès era densa, com de plastilina, i se'm ficava directament a l'entrecreix. Això tampoc no ho sap tothom, que cada suor se't fica per un lloc diferent.

Al final no hi va haver gaires coses a dir, no podia parlar més dels seus germans a l'Àfrica ni del que vivia als Estats Units casat amb una americana que acollia nens sense pares. Es van acabar les paraules. Va fer com si tingués alguna cosa a la cara, com per treure-me-la en un gest que em va semblar ancestral, tret d'una època remota de tota la humanitat. Potser eren els seus dits llargs que no cabien a la meua cara el que em feia pensar aquestes coses o que les carícies d'ells eren d'aquesta manera, tirant a maldestres. En tot aquest temps no he sabut mai què era d'ells per ells i què era d'ells per d'on venien. El Ghanès, fos com fos, no sabia acariciar-me, però en

trobar-me masegant els seus llavis que no s'acabaven me'n vaig oblidar, de les carícies. Uns llavis que eren un somni, gruixuts de carn ferma. M'hauria pogut quedar només amb els llavis del Ghanès. Dir-li que només el volia per besar-los, llepar-los, mossegar-los fort perquè per fort que mossegués eren uns llavis que no s'estripaven mai. I la geniva de sang que volia sortir-li de la boca amb les dents blanques, una geniva que jo xarrupava tota l'estona. Però no volia només que m'entretingués amb els llavis. Va dir-me que abaixés la persiana i que anéssim al llit. Li sortien els peus de tan llarg com era, tot d'una peça que em sobrepassava per amunt i per avall. Parlava en una llengua que jo no coneixia mentre es movia com si no en sabés gaire, com quan érem adolescents i no sabíem com s'havien de gestionar els moviments del desig per falta d'orientació. Què devia dir-me? Paraules boniques com d'amor i carícies o insults de fuet? Ara les podria recordar i tot, les paraules, però no m'atreveria mai a anar-me-les a fer traduir, encara que sabés el nom de la llengua que feia servir. S'imagina que ho provés? No, millor que em guardi la lletania desconeguda imaginant-me'n el significat. Se'm va ficar a dins ben aviat i jo, que feia temps que havia oblidat el poc anglès après a l'institut, la llengua que el Ghanès havia parlat amb l'Eteri, em vaig sorprendre amb un crit que em sortia de molt endins, un «oh my God» que abans de ser audible ja s'havia fet ridícul. Jo era massa curta per encabir-lo, el mal es feia insuportable a cada envestida, com si m'hagués d'esquinçar tota per dins. No estàvem fets a mida tot i que vaig intentar de trobar el plaer que creia que m'havia de provocar aquella experiència. Com més grossa millor, deien les dones a la feina. Sí, ja ho diu vostè que la vida no és una pel·li porno, però en teoria jo estava en la situació

més excitant possible. Vaig conformar-me amb el dolor i que es moguéss damunt meu com si mai hagués tocat cap dona. L'emoció de la descoberta es va anar apagant i jo vaig acontentar-me a tenir el seu cos de sutge damunt del meu i oloar una aixella d'un país de sol.

No em va costar gaire de no repetir l'experiència. Potser si li hagués donat una segona oportunitat la cosa hauria millorat, hauríem après a anar tots dos al mateix ritme, a gronxar-nos en la mateixa direcció, però ell es va precipitar i ho va espatllar tot. Es va presentar un dia a casa amb una capseta petita embolicada amb un paper brillant que feia angúnia. Tan petita dins de la seva mà grossa... No sé si em va fer més pena ell o jo mateixa, però li vaig explicar com vaig poder que no havia de comprar-me res, que no havia de regalar-me res, de debò, però estava nerviós com si s'hi hagués sentit obligat. En obrir-la, embolicat amb un paper de seda arrugat, hi va aparèixer un penjoll en una cadena fina com de fil de pescar. Era un quadrat taronja que s'enfosquia en una cantonada. També hi havia unes arracades del mateix material. Que es volia casar amb mi, va dir-me, que podríem anar als Estats Units amb el seu germà, on li donaven una beca per estudiar i cuidar els nens que no tenien pares o uns pares que no se'n podien ocupar. No em digui que no hauria pogut ser una història ben bonica, tan tendre ell, però jo no hi he cregut mai, en la tendresa així de fàcil, i encara menys si abans havíem follat. Vostè ja ho deu saber prou, però als homes, de fet, els agrada el sexe segur: el que poden tenir a l'abast sempre que el necessiten, i molts es pensen que amb un penjoll de fil de pescar ja en tenen prou per garantir-se una dona sempre disposada a tot. Encara que per ser sincera li haig de dir que qualsevol cosa que m'hagués ofert no hauria estat suficient. No pas llavors.

L'Extremeny

A l'Extremeny crec que el vaig anar a buscar per Ell, per poder-l'hi explicar, però llavors no ho sabia del tot. Imagini's si fa temps, doncs, que dura la història amb Ell. Molt més del que de vegades vull recordar. És el que passa amb aquesta mena de relacions, són tan intermitents que no veus que el temps passa i ells van formant part de la teva vida encara que només sigui per follar. Són històries tramposes perquè les que només són de sexe no haurien de ser relat, haurien de ser només peces soltes d'un mosaic que és la història sexual de cadascú. Si el relat és més llarg que un d'aquests fragments és que no parlem només de sexe. Però si el que hi va haver amb Ell no va ser només sexe, no li sabia dir què va ser exactament. El cas és que pujava al tren de tornada a la meva ciutat que ja era fosc i vaig asseure'm en una d'aquelles cadires plegables arran de portes que s'obrien i es tancaven a cada estació. S'ha fixat mai en el so estrident que fan en plegar-se? A mi em fa venir esgarifances. Per sort el tren es va anar buidant i vaig poder-me traslladar als seients fixos. Va passar el revisor a demanar-me el bitllet amb la camisa de ratlles i la placa on

posava el seu nom. Només em va cridar l'atenció que somreia. Recordo la confusió de cossos d'aquells dies, d'anar d'un a l'altre fins a no saber quin havia estat l'últim, de qui era l'olor que encara rastrejava damunt la meva pell. Em deia que allò era la llibertat absoluta, que estava fent el que volia, molt més que altres dones reprimides. Vostè ho sap, com era capaç de desdoblar-me d'aquella manera i no fer res per rescatar-me de l'angoixa que, com un pòsit, se m'anava acumulant a l'interior del colze? M'olorava el braç allà asseguda per endevinar qui m'havia deixat més impregnada de si mateix, però tots els rastres es barrejaven i jo ja no trobava el meu. Tot per demostrar-li a Ell que n'era capaç o per no demostrar-li altres coses més incòmodes. Sí, té raó, no era Ell a qui volia demostrar quins eren els meus límits. De fet no era ni la demostració de res.

Encara m'ensumava la pell quan l'Extremeny, que era el revisor, es va asseure al meu davant i va començar a parlar-me com si jo el conegués. Era la confiança de saber-se desitjat per mi el que em va fer trontollar. Jo no m'hi havia fixat fins llavors, però es va asseure a parlar i no va trigar gaire a dir-me que era molt guapa. És com un tràmit, això de dir guapa, com una declaració d'intencions, com les floretes dels paletes però amb més educació. I és del tot neutre, no vol dir gaire res, no vol dir bonica, que és una paraula més d'amor, ni estàs bona, que és més de sexe. Guapa no arrisca mai res, si no reaccions amb una mirada diferent no passa res perquè no deixa de ser un compliment. Estàs bona no, estàs bona és arriscat i vol una confiança extrema en el que ho diu o pot caure en el més gran dels ridículs. Com que jo, gairebé a contrapeu, sí que vaig fer un gest de captar les intencions de l'Extremeny, aviat va passar del guapa al

pero qué guapa eres, que demostrava un cert titubeig o un intent de mantenir l'elegància.

L'Extremeny no era gaire gran, i els cabells se li convertien en blancs des d'un ros cendra molt escàs. De fet, no era gaire diferent, no era dels diferents que per aquella època hauria triat. En veure que no el rebutjava de seguida es va posar encara més nerviós, només anava i venia de la porta quan el tren s'aturava, jo agafava un posat que hauria trobat ridícul si m'hagués vist des de fora. Em recordo ara agafant-me un ble de cabells i caragolant-lo amb un dit, però no recordo haver decidit fer-ho. Per què feia això que fan totes les dones quan coqueteegen amb un home? Tota la vida que ho havia fet? Inclina el cap a una banda i somreia, el mirava llargament al fons dels ulls. No era al fons, no, que l'acabava de conèixer, però feia veure que el mirava al fons per demostrar-li que el volia. El volia? Quan va ser que vaig començar a voler-lo? Si hagués sabut llavors com n'és de complicat distingir les pròpies voluntats. No sé si era ell o era l'excitació d'una situació que semblava més de pel·lícula que cap altra cosa. El viatge, el trànsit, sempre m'havia traspalsat una mica, i aquell vespre que anava pel món amb tot d'olors de cossos barrejades en el meu, encara més.

De tan nerviós com estava va passar del mira qué guapa eres a proposar-me anar a la cabina de darrere amb els colzes clavats en els genolls i mirant primer a terra i després aixecant el cap per dir-ho. Que què em semblava, deia, i jo que ja hi estava bé allà asseguda, perquè una cosa és posar-ho fàcil i l'altra és no respectar les pauses i els intervals. Sí, ja sé que això fa riure ateses les circumstàncies, però li asseguro que fins i tot els embolics més sobtats tenen el seu ritme. El cas és que l'olor d'altres

homes em feia tanta nosa que em vaig dir que era una manera de treure-me-la del damunt abans d'arribar a casa i poder-me dutxar. A cada parada premia el botó del costat de la porta i deia «operaciones terminadas». Que volia dir que ja no pujava ni baixava ningú i el tren ja podia tornar-se a posar en marxa. Després vaig fixar-me en altres revisors i mai no els vaig veure fent el mateix ni dient unes paraules que semblaven tretes d'una pel·li d'espies.

Vaig travessar tots els vagons caminant entre els seients mig buits mirant de no caure quan hi havia un sotrac i sentint-me observada. Caminar darrere el revisor tenia un punt d'escandalós aquell dia amb pocs passatgers. Com que anàvem parlant ens miraven i devien trobar-ho estrany, segur, i jo m'imaginava que tots endevinaven el que vindria després. No el deu sorprendre gaire que li digui que aquella passejada em va excitar d'allò més, ja sap que llavors tendia d'una forma malaltissa a l'exhibicionisme. Potser malaltissa no, però Déu n'hi do. Al cap d'un temps vaig equivocar-me jo obrint la porta de la cabina perquè la vaig confondre amb la de l'enllaç a l'altre vagó, i vaig tancar de pressa en trobar-me una noia asseguda damunt d'un revisor amb els pantalons a mitja cama. Llavors vaig ser comprensiva i vaig somriure en recordar el meu trajecte amb l'Extremeny.

El viatge en si a dins de la cabina no l'acabo de recordar, potser pel trasbals dels cossos anteriors en el meu de què li he parlat abans o perquè eren dies de tanta confusió que em passa sovint que no puc recordar-los amb claredat. Fa por pensar que hi ha racons de mi mateixa que potser no podré recordar mai més. Una part de mi que ja s'ha perdut per sempre, quin neguit. Ara només em vénen imatges, jo esquivant-li el bes com no havia fet

mai abans, saturada dels alès d'altres homes i de tantes salives alienes a la meua que no en volia cap més, només volia acabar tan aviat com fos possible en aquell tren per córrer a explicar-l'hi a Ell. Però en algun moment em va ficar la llengua dins de la boca, una llengua blanca de gust estrany que ja preveia quan abans, parlant-me, se li havia fet un tel a les commissures dels llavis. No sé si em va fer fàstic o no, però girava la cara contínuament per no tastar-lo. Ell es va afanyar a posar-me la mà al cony i buscar directament el detonador del plaer, suposo que també devia voler acabar aviat però a mi sempre m'ha atabalat que m'imposessin els orgasmes, que me'ls organitzessin com si els haguessin après en una lliçó d'anatomia. Em recordava l'escola: el clítoris és aquí i fregant-lo una estona aconseguixes que s'escorri. Instruccions com si es tractés d'un electrodomèstic. Qualsevol diria que els homes van passar de fer-ho pel forat d'un llençol a fer-ho amb un mapa anatòmic tret de qualsevol revista barata. O de l'escola mateix, amb aquells dibuixos horrorosos de vulves roses esberlades. Ja ho pot explicar a tots els senyors que conegui: les dones no som aparells amb un botó entre les cames que es pugui prémer per engegar-nos. Bé, vostè això ja ho sap i jo ara ho sé, però llavors només em vaig permetre pensar que era maldestre. Eren dies de començar a preguntar-me si hi hauria algun home que no fos així de brusc, començava a preguntar-me si no era jo que ensopegava amb tots els maldestres del món que de seguida ja t'han ficat el dit a dins sense ni vigilar de no emportar-se't la pell humida amb les ungles. De totes maneres allà a la cabina de l'últim vagó que anava a la meua ciutat sí que em vaig escórrer, pel dia que era del mes o per oblidar-me dels cossos anteriors o de veure el paisatge que s'allunyava de nosaltres sota la nit. Va ser

una visió poètica i potser l'únic detall que va fer recordable tota la trobada, que la va salvar del patetisme més absolut. Aquell record me'l quedaré sempre: de com la velocitat que se m'endua de la fosca esquitxada d'estrelles semblava que se m'endugués de mi mateixa. Una escena memorable per ser viscuda amb algú de qui almenys sàpigues alguna cosa més que el nom escrit en relleu en una placa. Sí, ja té raó vostè, ja, que la vida no és una pel·lícula porno. De vegades, a pesar de tot, és molt millor.

Potser per tot això em va agafar un sobtat atac d'egoisme, com de retret cap a ells. Llavors encara em passava poc, però ja començava a despreocupar-me del plaer d'ells. Els havia de castigar per no sabia exactament quina falta havien comès. Potser si hagués sabut quina era la meva pròpia queixa, què no volia del que em feien o no em feien els ho hauria pogut explicar. Quan despertava de la unió amb tot que era l'orgasme... no rigui, no, que és ben bé això, un orgasme no és més que la unió amb el món i l'oblit absolut d'un mateix. Doncs quan en despertava em sentia més sola que mai, però encara era pitjor el fàstic que feia que volgués esborrar els últims minuts, rebobinar fins al moment que va dir-me si volia anar a la cabina i dir no, gràcies. En una pel·lícula o sèrie que no recordo d'això en deien efecte setè pis. Quan l'únic que tens són ganes de tirar-te d'un setè pis. I què vol que li digui? Llavors no sabia que el que volia fer era dir que no i per això els deixava a mitges. Com havia de saber-ho si era jo mateixa que feia el que em donava la gana? Potser era aquell el meu retret, que de fet volia dir que no quan em deixava portar per ells, però llavors hauria tingut poc sentit queixar-me a ells. Ells tampoc en tenien la culpa, o només en tenien una part. L'Extremeny

em deia ara jo, pobre illús, ara jo. No, vaig fer, no en tinc ganes i ell amb la carn tota tibada es desesperava, pero mujer, no me dejes así, no puedes dejarme así. No-més vaig tenir esma de contestar-li, amb un riure que ensordia la meua pròpia tristesa: operaciones terminadas.

Però no es pensi, d'aquesta història me'n va quedar un regust força amable. No dolç perquè encara em fa angúnia de pensar en el seu cos, però amb l'Extremeny encara ens veiem quan pujo al tren, de vegades vaig sola i altres amb més gent. Me'l trobo i riu sempre, diu que quan vulgui alguna cosa només cal que l'avisi. Aquell viatge va acabar a la meua ciutat i em va convidar a anar a l'hotel amb ell, però jo a l'hotel hi havia treballat i sabia que als revisors i maquinistes dels trens els donaven sempre una habitació petita al final de tot del passadís, amb un sol llit sota un sostre més baix que el de la resta i inclinat, com si fossin unes golfes.